

עאיריט לזשע"ה

לעילוי נשמת ראש משפחתנו היקר הרב מאיר שמואל ב"ר אהרן הכהן כץ זצ"ל הכ"מ

גיליון מס' 28 ♦ מטות מסעי

דברי חכמים

כל הכועס כאילו עובד עבודה זרה

מבאר הרמח"ל: והוא הנכעס על כל דבר שיעשו נגד רצונו ומתמלא חימה עד שכבר לבו בל עמו ועצתו נבערה. והנה איש כזה כדאי להחריב עולם מלא אם יהיה יכולת בידו, כי אין השכל שולט בו כלל והוא סר טעם ממש ככל החיות הטורפות, ועליו נאמר 'טורף נפשו באפו הלמענך תעזב ארץ', והוא קל ודאי לעבור על מיני עבירות שבעולם אם חמתו תביאהו להם, כי כבר אין לו מניע אחר אלא כעסו ואל אשר יביאהו ילך

(מסילת ישרים פי"א)

הגות שאבעס'

ויאמר אלעזר הכהן וגו'.

לפי שבא משה לכלל כעס, בא לכלל טעות, שנתעלמו ממנו הלכות גיעולי נכרים וכו', שנאמר ויקצוף (משה) על אלעזר ועל איתמר, בא לכלל כעס, בא לכלל טעות (רש"י)

ומבאר מרן הגאון רבי חיים שמואלביץ זצ"ל, שאכן לא נענש משה על כעסו, כי כעסו היה מוצדק, אלא שהקב"ה הטביע בחוקות הטבע שהכעס מסלק את החכמה, ואין זה עונש אלא מציאות טבעית, וממילא אף אם כועס על הדבר שראוי לכעוס עליו מסתלקת חוכמתו ממנו. והדבר דומה לאחד שמוכרח להכניס ידו לתוך הבעירה היוקדת בבית בכדי להציל משם בן אדם, שאף שאינו 'אשם ופושע' ואדרבה הרי הוא מקיים מצות הצלת נפשות, אך ידו נשרפת ונכווית שכן האש שורפת כל הנמצא בקרבתה בין באונס ובין ברצון, כך גם אש הכעס מכלה ושורף את מעלות האדם

כל הכועס כל מיני גיהינום שולטים בו, כשאדם כועס, הוא מכניס את עצמו לסחרור שהוא ראש ושורש לכל הטעויות והבעיות שמגיעות לאחר מכן

כשאדם כועס הוא גורם סבל רב לכל סביבתו, אך בעיקר לעצמו, לפתע הוא מרגיש נפילה, ירידה ורפיון. פתאום אין לו אנרגיות, אין לו כוחות, והוא לא מבין מה קרה לו. רע לו, מתוסכל לו, רגשות האשם מציפים אותו

אז איך מפסיקים עם ההרגל הרע הזה? איך מפסיקים לכעוס?

התשובה כתובה ברמב"ן המפורסם 'תתנהג תמיד לדבר כל דברך בנחת. לכל אדם ובכל עת ובזה תינצל מן הכעס', פשוט תתרגל לדבר **תמיד**, בכל מצב רוח, בכל סביבה, בכל אזור, בכל מצב, עם כל סוגי בני האדם בנחת, אבל לא באופן חד פעמי, אלא **כל דברך בכל עת** יהיו בנחת, לא משנה על מה אתה מדבר, בין אם אתה מעיר ובין אם אתה מספר, בין אם אתה נוזף ובין אם אתה דן בנושא כאוב ומציק. בכל מקרה – יהיו דברך בנחת

כלומר, גם אם אתה פוגש את השכן שאתה לא כ"כ מתקשר אותו, בדיוק כשאתה עומד לצאת מהבית וכבר מאחר לישיבה/ לכולל/ לעבודה, והוא מעכב אותך בשאלה מזדרה או לא חשובה, או כשאתה מהורהר בחיפוש אחר פתרון בנושא חשוב ודחוף, והנה הוא פונה אליך בעניין של מה בכך, העיתוי ממש לא מתאים, ואתה מרגיש צורך להתפרץ כלפיו, בכל זאת- דבר בנחת! גם דחייה או סירוב צריכים להיאמר בנחת!

פשוט וקל, לא???

אם אתה חושב שזה לא באמת קל, או שאולי זה לא כ"כ קשה לא להיראות כעסן, אבל לא לכעוס בפנים, או יותר נכון להיות 'בנחת' זה כבר משימה מאד קשה, בשבילך מיועד המשך המאמר

בוא נתחיל מהתחלה

מישהו 'סידר' אותי, 'עבד' עלי, משהו הלך בדיוק הפוך ממה שתכננתי, בגלל כמה 'חכמים', שפעלו לא נכון, מישהו זלזל בי, פגע בי וכו', וזה היה לי נורא נורא לא נחמד ולא נעים ולא כיף, אז כעסתי....

ואז, כשכעסתי, מה קרה?? זה כבר הפך להיות נעים וכיף??

כמובן שלא נהיה נעים, אבל מה שכן נהיה, זה **אשליה** שאני לא חלש, **אשליה** שאני חזק

הכעס זה אחת הטכניקות המדהימות שיש לאדם לברוח ממצבי רוח ירודים, הוא לא מוכן להיות במקום החלש הזה של הנפגע/ הנכשל/ התמים וכו', ולכן הוא ממיר את התנועה הפנימית החלושה לדמות של תנועה חזקה ששמה כעס.

אבל הבעיה, הגדולה שהוא גם כועס עם כל הסבל שכרוך בכך, וגם לא מגלה לעצמו שהוא כועס, הוא 'רק חושב שהם אנשים לא אחראים', או 'שפעם אחת הוא צריך שמישהו יצחק עליו וינער אותו', אולי זה נכון, אבל הגיע הזמן שתפסיק להתעסק בו ותתחיל להתעסק בך

תדמיין שניטל ממך יכולת הכעס, פשוט עברת ניתוח להסרת מנגנון הכעס, ומגיעה אותה סיטואציה כמו זו שגרמה לך לכעוס, אבל עכשיו אין לך אפשרות לכעוס, מה תרגיש אז? וכשתסכים להרגיש את ההרגשה השורפת הזו, בלי לברוח ממנה, התחלת בתהליך הריפוי של עצמך

פשוט וברור, שאם 'תתנהג תמיד לדבר בנחת לכל אדם ובכל עת', אז 'תנצל מן הכעס', אבל כדי שתוכל להתחיל את המסע לדבר תמיד בנחת לכל אדם, אתה קודם כל צריך להבין, מאיזה רגש אתה בורח לכעס. איזה רגש אתה לא מסכים לפגוש ולהסכים להיפגש איתו

חכמתכם ובינתכם

אנשים לא עושים את מה שהם חושבים שהם צריכים לעשות, ולא עושים את מה שאחרים חושבים שהם צריכים לעשות, אלא הם עושים את מה שהם חושבים שאחרים חושבים שהם צריכים לעשות אנשים לא עושים את מה שהם חושבים שאחרים חושבים שהם צריכים לעשות, ולא עושים את מה שאחרים חושבים שהם צריכים לעשות, אלא הם עושים את מה שהם חושבים שאחרים חושבים שהם צריכים לעשות

(כנראה מהשרף מקוצק)

ברכת זקוף כפופים

צריך ביאור מדוע מברכים ברכה מיוחדת על זקיפת הקומה, הרי כבר בירכנו מתיר אסורים על כך שאנו יכולים להניע את אברינו, זקיפת הקומה לכאורה הינה רק פרט בתוך מכלול הנעת האברים?

אכן מבואר במהר"ל שזקיפת הקומה מבטאת את כח המלכות שנתן השי"ת לאדם על כל שאר הברואים, נמצא שהברכה עוסקת [גם] בעניין שונה לגמרי ממתייר אסורים, במילים אחרות, הברכה הזו אומרת: תודה לך השם שעשית אותי מלך!

תודה לידו"נ הרה"ג החפץ בעילום שמו על התכנים הנפלאים

אל ה'לעכטיל' – מעמד הדלקת נרות החנוכה בבית מדרשו של האדמו"ר בעל ה'בית ישראל' מגור ז"ע, נקבצו ובאו אלפי חסידים מירושלים ומכל רחבי הארץ, חסידי גור וגם כאלה שאינם חסידים. כולם הצטופפו ונדחקו לראות את האדמו"ר בעבודת הקודש כאשר הוא מיטיב ומדליק את הנרות, ומטבע הדברים הלחץ והדחוק היו גדולים מאוד, וגרמו לחיפזות וצעקות אשר הפריעו לסדר טוב וראוי למעמד, מה עוד שהיו שאמרו שזוהי סכנת נפשות של ממש.

התייעצו הגבאים כיצד לנהוג, לאפשר את מעמד הדלקת הנרות בצורה מסודרת וראויה. נמנו וגמרו לקבוע תורנות, לפיה לכל אדם יתאפשר לעמוד בשורות הראשונות באחד מימי החנוכה, כאשר ביתר הימים יסתפק במקום מרוחק יותר, בשורות האחוריות. כך תהיה לכל אחד הזדמנות לראות את עבודת הרבי פעם אחת לפחות מקרוב ובצורה ברורה, כאשר ביתר הימים יסתפק במקום פחות נוח.

על דעת רוב החסידים התקבלה ההודעה בחיוב, אלא שאחד הבחורים התקומם: היתכן שגבאי הרבי הינם בבחינת 'נאה דורש ואינו נאה מקיים'? הרי מדי יום הם זוכים לעמוד במקומות הטובים ביותר בשורות הקדמיות – מדוע שלא יקיימו את התורנות שהם דורשים מאחרים ויעברו גם הם אחורנית?

החל אותו בחור לדחוף ולרטון, ואף קומם כמה מחבריו עמו שהחלו לערער את הסדר בדחיפותיהם וצעקותיהם. עוד רגע קט כבר ייכנס הרבי להדלקת הנרות, אך בהשראת אותו בחור – הסדר הטוב רחוק מלהתקיים בבית המדרש... מכל עבר צועקים ודוחפים, נדחסים ורוטנים, איך יוכלו לקיים כאן הדלקת הנרות? איך?

בלית ברירה, פנה הגבאי לאותו בחור וביקש להעמידו על מקומו. לאחר שהבחור סירב לשמוע, הניף הגבאי את ידו והנחית על לחיו סטירה מצלצלת, אשר הדיה נשמעו היטב ברחבי בית המדרש, ואותותיה ניכרו היטב בגוון פניו של הבחור, שהחליף צבעים ונאנח מכאב...

באותו רגע נסוג הבחור אל השורה האחורית, ומיד נכנס הרבי. מעמד ההדלקה התנהל בצורה מסודרת, כאשר אותה סטירת לחי הייתה בבחינת 'למען ישמעו וייראו'... באותן דקות, כשאותו בחור עומד מאחור ומנסה להירגע, גמלה בלבו החלטה: 'לגבאי הזה לא אמחל לעולם, לעולם. לא אדבר אתו, לא אכיר בו, לא אשמע את קולו, ובכלל – אינני רוצה לראותו יותר, לעולם!'

עם סיום ההדלקה, אף רץ הגבאי לחפש את הבחור ולבקש את סליחתו, כשהוא מסביר כי הוצרך לסטור לו רק עקב המהומה שגרם, ולא היתה בכך כל כוונה רעה. אך הבחור אטם אזניו משמוע, ודחה גם את חברי הגבאי וחבריו שלו שניסו לפייס ביניהם. הוא את שלו קבע – לגבאי הזה הוא לא ימחל לעולם, ויהי מה!

ערב אחד, כמה ימים לאחר מכן, נקרא הבחור אל הקודש פנימה, אל הרבי ה'בית ישראל'. זאת יש לדעת, כי בחדרו של הרבי ה'בית ישראל' שררה יראת כבוד שלא מן העולם הזה, ועל ידי הרבי שררה אימת אלוקים בלתי נתפסת. מסיבה זו הבחור נתפס באימה, אף שהיה ברור כי לא יוותר על ההזדמנות – להיכנס אל הרבי כשהרבי קורא לו!

בשעה שנכנס, הוא רואה את הרבי יושב על כסאו, ועוסק בלימוד ספר הזוהר הקדוש מהלימוד היומי בספר 'חק לישראל'. הרבי לא הרים אליו את עיניו, אלא המשיך לקרוא את דברי הזוהר תוך שהוא מתרגם מארמית. מובן שהבחור לא העלה על דעתו להפריע לרבי מלימודו, וכך עמד במבוכה ושמע את הרבי קורא ומסביר את דברי הזוהר הקדוש, שם מסופר כדלהלן:

רבי אבא סיפר שהיה מהלך בדרך, ובאותה עת – אדם היה יוצא לדרכו ו'שק שינה' על גבו, ובשעה שהתעייף, היה פורס את השק בצד הדרך, ונרדם. רבי אבא צועד והנה הוא רואה אדם ישן שנת ישרים בצד הדרך, כאשר נחש ארסי אימתני מתקרב אליו. האיש אינו מתעורר, והנחש ממשיך ומתקרב אליו. רגע לפני שהנחש מכישו, מגיע למקום שרץ כלשהו שכמו נוצר כאן יש מאין, ובלע את הנחש!

עוד כמה דקות חולפות, והנה האיש מתעורר משנתו, אורז את שקו וממשיך ללכת. באותו רגע נשמטת הקרע שעליה ישן, ונפערת שם תהום עמוקה אשר כל באיה לא ישוּבון... רבי אבא מביט נדהם באיש, אשר זכה פעמיים לניסים גלויים ממוות לחיים, ופונה לשואלו באיזו זכות זכה לכך.

השיב היהודי: אני מקפיד שאם אדם פוגע בי, לא משנה למה או על מה, מיד אני רץ ומתפייס עמו, ולא נוטר עליו כעס לעולם, ולא זו בלבד, אלא שאינני עולה על יצועו אף פעם לפני שאני מתפייס עמו, ולא עוד – אלא שאני מוסיף וגומל לו חסדים טובים בעתיד כדי שרגע הפגיעה יהפוך למנוף של אהבה וקרבת לבבות... כששמע רבי אבא את הדברים, התבטא בהתפעלות: אכן ראוי אותו יהודי שיעשו לו ניסים גלויים.

הרבי מסיים לקרוא את הדברים, מרים את עיניו הקדושות אל הבחור, מחייך חיוך קטן, ואומר לו 'כך היא דרך התורה, לילה טוב' ומשלחו לדרכו. מיד בצאתו, אף רץ הבחור, קונה עוגה קטנה ובקבוק 'לחיים', ועולה אל הגבאי לביתו. 'אמנם הבטחתי שלא אמחל לך', הוא אומר במבוכה, 'אך הבה נתפייס', הוא מוסיף בחיך...

ישבו השניים, התפייסו ודיברו, אכלו ושתו, ולא נחה דעתם עד שפטפו עד חצות הלילה... רק בשעת לילה מאוחרת חזר הבחור לחדרו, וכשפנה לעלות על יצועו, גילה כי מנורת הלילה נגמרה, ואת האור הגדול אינו יכול להדליק כי חבריו ישנים. הימים ימי חנוכה, הנרות זמינים והגפרורים מוכנים, ובתוך דקה כבר הדליק הבחור נר קטן על יד מיטתו, סיים סידוריו ונכנס למיטה, תוך שהוא קורא דבר מה עד ששמורות עיניו ייעצמו...

כשהתעורר, הוא מרגיש חום גבוה מסביבו, ומכל עבר צעקות וזעקות. המזון בוער, השמיכה כבר הפכה לפיח, הטלית קטן שלגופו בוערת, ואף החולצה כבר נשרפה... הוא מרגיש את כל גופו בוער, ומבין בשבריר שניה כי חבריו בעצם בטוחים שהוא כבר לא בין החיים!

כהרף עין הוא קופץ מהמיטה, משליך מעליו את הבגדים הבוערים, ומתחיל לשפוך על עצמו קיתונות של מים קרים. עוד כמה דקות של הרגעה והנה מתגלה הנס הגדול: מיטתו הייתה לכבשן, הכל בער – המזון עליו ישן, השמיכה שכיסתה אותו, הבגדים שלגופו, הכל נשרף, נגמר, הפך לאפר. רק הוא ניצל, לא כווייה, לא חבורה, לא פצע, לא נשרפה שיערה משערות ראשו!

לנגד עיניו עולים דברי הרבי מהזוהר, על הניסים הכבירים להם זוכה מי שאינו עולה על יצועו לפני שמתפייס, והוא מודה להשם בכל לבו כי קיים את הדברים עוד באותו לילה, וזכה שחייו הפכו לו לשלל. עם שחר בא לבית המדרש, וכשסיפר לרבי את הדברים, הורה לו הרבי לברך 'הגומל', והוסיף בחיך: 'הקב"ה נותן לרבי את המילים הנכונות בפה מה לומר...'

שונה הלכות

גוף חימום של סיגריות אלקטרוניות - מדוע לא צריך טבילה

לפוסקים הטוענים שצריך הכשר על המילוי של סיגריה אלקטרונית, שאסור לעשן בצום, שצריך הכשר לפסח וכו' וכו'. ולשיטתם נשמע שהמילוי של הסיגריה האלקטרונית נכנס להגדרה של משקה, ואם כן לכאורה יהיה צריך להיות שהכלי של 'המשקה הזה', הכלי של המילוי, יצטרך טבילה

למה לא מצינו שבך העולם נוהג? והאם יש מקום לנהוג כך?

הערות והארות וכן בקשות לקבלת העלון באימייל ניתן לשלוח לצורך זאב כץ
gmail.com@8404494

